

вече водопади. И дъждъ като вали, долините се пълнятъ съ вода, и водопадите шумятъ и се пълнятъ. Но тъй като слънцето не изпарява вода отъ рѣки и морета, то вече не се издига никаква пара нагоре, не се образуватъ дъждовни облаци, дъждъ не вали и нѣма водопади! Всичко това върши слънцето съ топлината си, но тъй като то сега празнува, всѣко премѣстване на водата е спрѣло!“

„Знаете ли, какво да направимъ?“ — казаха хората—„нека използваме вѣтъра. Вѣтърътъ ще кара голѣмитѣ вѣтрени мелници и съ неговата сила ние ще движимъ нашитѣ колела и електрически машини.“

„Ахъ, милий Боже!“, казаха строители и желѣзари, „сега трѣбва да напуснемъ веселбите и да строимъ вѣтрени мелници.“

Другитѣ ги успокоиха и казаха, че тази работа ще продължи малко, а следъ като бждатъ свършени вѣтренитѣ мелници, всички пакъ ще празнуватъ и ще се веселятъ.

День и нощъ работѣха да построятъ крилата на вѣтренитѣ мелници и двигателнитѣ машини въ тѣхъ, но страшно мръзнѣха, защото на земята ставаше все по-студено. Най-после и тѣзи фабрики бѣха построени и оставаше само вѣтърътъ да задуха, за да се завъртятъ голѣмитѣ колела и да има електрическа сила, и топлина и свѣтлина. Чакаха день и два, мина и седмица, но вѣтъръ не дойде. Никое листче не мръдваше по клонитѣ, нито една прашинка или косъмче не се вѣеше изъ въздуха.

Отидоха пакъ хората при ученитѣ и запитаха: „кажете ни, кога ще задуха вѣтъръ?“